

...QUE 60 ANYS NO SÓN RES

Julián Calvo Calderón

L'Institut Narcís Oller celebra aquest any el seu 60è aniversari com a entitat educativa incardinada a la ciutat de Valls. No sempre s'ha anomenat així al llarg de tot aquest temps. Ha canviat moltes vegades de denominació oficial, al compàs dels canvis legislatius i, fins i tot, ha canviat d'edifici i de lloc dins de la ciutat. Però el que no ha canviat gens ni mica ha estat la seva essència, el seu esperit de servei i el seu entossudiment en la formació dels estudiants que s'han apropiat a les aules al llarg de tots aquests ja llargs anys. Perquè el que realment és important en una institució com aquesta no és com es digui o on estigui ubicada. El que la fa perdurar i ser recordada i estimada és la seva ànima: en aquest cas, els seus alumnes i els seus professors.

Al cap d'aquest temps hi han passat milers d'alumnes i centenars de professors. La permanència dels primers l'han marcada les diferents lleis que han regit al llarg dels anys. La dels segons, les seves circumstàncies personals i professionals. Hi ha hagut professors que amb prou feines han estat en el centre un curs; altres hi ha estat dècades. Jo en sóc un, però puc dir amb rotunditat que tant els uns com els altres han intentat donar el millor d'ells mateixos en la seva tasca docent. I crec sincerament que això s'ha vist reflectit en la formació dels alumnes i en la sòlida reputació del centre.

No sempre ha estat fàcil, aquesta tasca. Dels 60 anys del centre, jo n'he conegut més dels últims trenta. Conec, doncs, les dificultats i a vegades deficiències materials sofertes tant pels professors com pels alumnes en els meus primers anys d'estada dels 80. Des de la falta de calefacció, laboratoris, biblioteca sense llibres fins a la insuficient dotació pressupostària. Però recordo també l'esperit de treball de tots i les ganes de superar-ho.

I s'ha anat superant. A poc a poc, però sense aturador. Ara una cosa i després l'altra. Calefacció, laboratoris, gimnàs, dotació per a llibres, ordinadors... i un nou

edifici, magníficament dotat des del punt de vista material i amb totes les noves tecnologies.

En tot això hi ha tingut molt a veure l'afany i l'esforç de les successives direccions que hi han anat passant al llarg d'aquests anys, que han rebut en tot moment el suport del claustre de professors i l'APA. En aquests moments el centre no té res a envejar en aquest sentit a cap altre, més aviat és envejat. Qui ha estat o coneix altres centres de seguida veu la diferència a favor del Narcís Oller i molts li tenen una sana enveja.

Els professors veterans no enyoren, en aquest sentit, els temps passats. En l'aspecte material, aquests no van ser millors, i jo també em quedo amb els d'ara.

I malgrat tot, per què recordem amb estimació i amb nostàlgia aquells temps? Només perquè érem més joves i podíem aguantar millor el fred que feia en les aules enormes (no) escalfades amb una estufa que gairebé mai no funcionava? Per què, si l'esperit dels professors és el mateix, si la seva dedicació no ha disminuït, si la seva formació és infinitament millor, si els recursos que tenen a la seva disposició són més grans, tenim la sensació que alguna cosa no funciona com caldria? És pur pessimisme o hi ha quelcom de realitat?

Crec sincerament que part d'aquest desassossec prové dels canvis produïts en les lleis durant aquest temps; els excessius canvis, segons la meua opinió, i la desorientació que ens han portat. I la falta de motivació en determinats alumnes, obligats a romandre a les aules fins a una determinada edat. I la manca d'exigència en el treball. I l'absència de premi per a l'esforç. I la igualtat mediocre per a tots. I el fet de no buscar l'excel·lència i el treball ben fet. I...

I... I, si hem de ser sincers, hem de confessar que l'Institut Narcís Oller se'n salva, d'aquest esquema. Tant les diferents direccions com tot el professorat han intentat sempre sortir de la mediocritat i tendir a l'excel·lència. Ha apostat per mantenir el major nivell possible en totes les matèries. Ha mantingut àrees com les de llatí i grec, que a mi m'incumbeixen, en moments difícils i contra opinions contràries i per la qual cosa se segueix mantenint en un elevat nivell de reconeixement popular. Fruit de tot això són els nombrosos alumnes que s'hi han format i que ara desenvolupen la seva tasca professional en tots els camps, fins i tot en la política.

Per tot això, la celebració d'aquest 60è aniversari suposa un moment de satisfacció, de reflexió i de voluntat de romandre, com a mínim, al servei de Valls.

També convé recordar tots aquells que hi han estat com a professors o alumnes i que ja no són amb nosaltres. Com a professor jubilat de fa poc, recordo un gran nombre de moments alegres que hi he passat, però també recordo amb dolor l'assistència a funerals d'alumnes arravatats d'aquesta vida en els inicis de la joventut. Ells també formen part de l'ànima i de la història del Narcís Oller.